

POSTANOWIENIE SĄDU (siódma izba)

z dnia 21 września 2011 r.*

W sprawie T-343/10

Etimine SA, z siedzibą w Bettembourgu (Luksemburg),

AB Etiproducs Oy, z siedzibą w Espoo (Finlandia),

reprezentowane przez adwokatów C. Mereu oraz K. Van Maldegema,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), reprezentowanej przez M. Heikkilä oraz W. Broere'a, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokatów J. Stuycka oraz A.M. Vandromme'a,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez:

Komisję Europejską, reprezentowaną przez P. Olivera oraz E. Manhaeve'a, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez K. Sawyer, barrister,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji ECHA opublikowanej w dniu 18 czerwca 2010 r. o zidentyfikowaniu kwasu bornego (WE nr 233-139-2) i tetraboranu disodu, bezwodnego (WE nr 215-540-4) jako substancji spełniających kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1) i umieszczającej te substancje na liście substancji zidentyfikowanych w celu włączenia ostatecznie do załącznika XIV wspomnianego rozporządzenia, zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia,

SĄD (siódma izba),

w składzie: A. Dittrich (sprawozdawca), prezes, I. Wiszniewska-Białecka i M. Prek, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

II - 6614

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- 1 Pierwsza ze skarżących Etimine SA jest spółką prawa luksemburskiego. Druga ze skarżących AB Etiproducts Oy jest spółką prawa fińskiego. Skarżące prowadzą działalność polegającą na przywozie i sprzedaży na terenie Unii Europejskiej kwasu borowego (WE nr 233-139-2) i tetraboranu disodu, bezwodnego (WE nr 215-540-4) (zwanym dalej łącznie „boranami”), których dostarcza im ich spółka dominująca, będąca spółką prawa tureckiego.
- 2 Do zastosowań boranów należą między innymi szkło i izolacyjne włókno szklane. Borany są także stosowane w detergentach i produktach czyszczących, a także do obróbki mającej na celu konserwację drewna.
- 3 Borany zostały włączone do załącznika I dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196, s. 1) przez dyrektywę Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r. dostosowującą po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548, która weszła w życie w dniu 5 października 2008 r. Przez to włączenie borany zostały zaklasyfikowane jako substancje działające szkodliwie na rozrodczość kategorii 2.

- 4 Wraz z wejściem w życie w dniu 20 stycznia 2009 r. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353, s. 1) załącznik I do dyrektywy 67/548 został uchylony a jego treść w wersji sprzed zmian wprowadzonych dyrektywą 2008/58 została przeniesiona do załącznika VI część 3 rozporządzenia nr 1272/2008. Ten ostatni załącznik nie wymieniał zatem boranów w momencie wejścia w życie rozporządzenia nr 1272/2008.

- 5 Wraz z wejściem w życie w dniu 25 września 2009 r. rozporządzenia Komisji (WE) nr 790/2009 z dnia 10 sierpnia 2009 r. dostosowującego do postępu naukowo-technicznego rozporządzenie nr 1272/2008 (Dz.U. L 235, s. 1) zaklasyfikowanie boranów jako substancji działających szkodliwie na rozrodczość kategorii 2 zostało powtórzone w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008. Zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 790/2009 klasyfikacja ta stosuje się od dnia 1 grudnia 2010 r., ale mogła być stosowana przed tą datą.

- 6 W dniu 8 marca 2010 r. Republika Federalna Niemiec i Republika Słowenii przekazały Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) dokumentację, którą opracowały w odniesieniu do zidentyfikowania kwasu bornego jako substancji spełniającej kryteria, o których mowa w art. 57 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1), zmienione następnie zwłaszcza rozporządzeniem nr 1272/2008, odnosząc się do klasyfikacji kwasu bornego jako substancji działającej szkodliwie na rozrodczość kategorii 2 w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008.

- 7 Tego samego dnia Królestwo Danii przekazało ECHA dokumentację, którą opracowało w odniesieniu do identyfikacji tetraboranu disodu, bezwodnego jako substancji spełniającej przesłanki określone w art. 57 lit. c) rozporządzenia nr 1907/2006, odnosząc się do klasyfikacji tetraboranu disodu, bezwodnego jako substancji działającej szkodliwie na rozrodczość kategorii 2 w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008.
- 8 Następnie ECHA opublikowała na swej stronie internetowej opinię wzywającą zainteresowane strony do przedłożenia ich uwag co do opracowanych dokumentacji dotyczących boranów. Po otrzymaniu uwag co do rozpatrywanych dokumentacji, zwłaszcza ze strony Association européenne des borates (europejskiego stowarzyszenia ds. boranów), którego skarżące są członkami, ECHA odesłała te dokumentacje do komitetu państw członkowskich. W dniu 9 czerwca 2010 r. komitet ten doszedł do jednogólnego porozumienia co do identyfikacji boranów jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, spełniających kryteria określone w art. 57 lit. c) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 9 W dniu 18 czerwca 2010 r. lista substancji zidentyfikowanych w celu ich ostatecznego włączenia do załącznika XIV rozporządzenia nr 1907/2006 (zwana dalej „listą substancji kandydackich”), obejmująca borany, została opublikowana na stronie internetowej ECHA.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 sierpnia 2010 r. skarżące wniosły skargę o stwierdzenie nieważności decyzji ECHA opublikowanej w dniu 18 czerwca 2010 r. identyfikującej borany jako substancje spełniające kryteria określone w art. 57 rozporządzenia nr 1907/2006 i umieszczającej te substancje na liście substancji kandydackich zgodnie z art. 59 omawianego rozporządzenia (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

- 11 Pismem, które zostało zarejestrowane w sekretariacie Sądu w dniu 10 grudnia 2010 r., Komisja Europejska złożyła wniosek o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania ECHA. Postanowieniem prezesa siódmej izby Sądu z dnia 12 stycznia 2011 r. wniosek ten, po wysłuchaniu stron głównych, został uwzględniony.
- 12 W oddzielnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 grudnia 2010 r. ECHA podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem. W dniu 31 stycznia 2011 r. skarżące przedłożyły swoje uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności.
- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2011 r. Komisja zrzekła się prawa do przedstawienia uwag interwenienta ograniczonych do kwestii dopuszczalności.
- 14 W skardze skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 790/2009 w zakresie, w jakim dotyczy ono boranów;
 - obciążenie ECHA kosztami postępowania.

- 15 W swoim zarzucie niedopuszczalności ECHA wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie niedopuszczalności skargi;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.
- 16 W swych uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skarżące wnoszą do Sądu o oddalenie zarzutu niedopuszczalności lub o rozpoznanie sprawy co do istoty sprawy przed orzekaniem w tej kwestii.

Co do prawa

- 17 Zgodnie z art. 114 §§ 1 i 4 regulaminu postępowania, jeżeli jedna ze stron o to wnosi, Sąd może orzec w przedmiocie niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd ocenia, iż akta sprawy dają mu wystarczająco jasny pogląd na sprawę, a zatem otwieranie procedury ustnej nie jest konieczne.
- 18 W uzasadnieniu swych żądań ECHA wysuwa dwa zarzuty niedopuszczalności dotyczące braku bezpośredniego oddziaływania rozpatrywanej decyzji na skarżące oraz faktu, że zaskarżona decyzja, nie będąc aktem regulacyjnym w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, nie dotyczy ich indywidualnie.
- 19 Wydaje się właściwe zbadanie najpierw zarzutu niedopuszczalności dotyczącego braku bezpośredniego oddziaływania rozpatrywanej decyzji na skarżące.

- 20 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.
- 21 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że zaskarżona decyzja nie została skierowana do skarżących, które nie są zatem adresatami tego aktu. W tej sytuacji na mocy art. 263 akapit czwarty TFUE skarżące mogą wnieść skargę o stwierdzenie nieważności omawianego aktu wyłącznie pod warunkiem, że akt ten dotyczy ich bezpośrednio.
- 22 Jeżeli chodzi o kwestię bezpośredniego oddziaływania, to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przesłanka ta wymaga, po pierwsze, by będący przedmiotem skargi akt wywierał bezpośrednie skutki na sytuację prawną jednostki oraz, po drugie, nie pozostawiał żadnej uznaniowości jego adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego aktu Unii, bez stosowania innych przepisów pośrednich (wyroki Trybunału: z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-386/96 P Dreyfus przeciwko Komisji, Rec. s. I-2309, pkt 43; z dnia 29 czerwca 2004 r. w sprawie C-486/01 P Front national przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. s. I-6289, pkt 34; z dnia 10 września 2009 r. w sprawach połączonych C-445/07 P i C-455/07 P Komisja przeciwko Ente per le Ville vesuviane i Ente per le Ville vesuviane przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7993, pkt 45).
- 23 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do argumentacji skarżących, w myśl której zaskarżona decyzja dotyczy ich bezpośrednio, ponieważ art. 31 ust. 9 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006 ma wpływ na ich sytuację prawną, należy podkreślić, że przepis ten ma na celu aktualizację kart charakterystyki, których sporządzenie przewidziane jest w art. 31 ust. 1. Zgodnie z art. 31 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006 dostawca substancji dostarcza odbiorcy tej substancji kartę charakterystyki, w przypadku gdy substancja spełnia kryteria klasyfikujące ją jako substancję niebezpieczną

zgodnie z dyrektywą 67/548. Artykuł 31 ust. 9 lit. a) tego rozporządzenia stanowi w tym względzie, że ta karta charakterystyki jest niezwłocznie aktualizowana przez dostawców, jak tylko pojawią się nowe informacje, które mogą mieć wpływ na środki kontroli ryzyka lub nowe informacje o zagrożeniach.

- 24 Należy zatem zbadać, czy identyfikacja boranów jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy wynikająca z procedury przewidzianej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006 przez zaskarżoną decyzję stanowi nową informację w rozumieniu art. 31 ust. 9 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006, która może prowadzić do powstania przewidzianego w tym przepisie obowiązku, czyli aktualizacji karty charakterystyki w taki sposób, że zaskarżona decyzja wywiera bezpośrednie skutki na sytuację prawną skarżących.
- 25 Jeżeli chodzi o kartę charakterystyki, to art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że jest ona sporządzana zgodnie z załącznikiem II do tego rozporządzenia. Zgodnie z tym załącznikiem, który zawiera wytyczne dotyczące sporządzania kart charakterystyki, karty te winny stanowić narzędzie służące do przekazywania dalszym użytkownikom stanowiącym bezpośrednie kolejne ogniwa łańcucha dostaw właściwych informacji dotyczących bezpieczeństwa w odniesieniu do zaklasyfikowanych substancji. Celem tego załącznika jest zapewnienie spójności i precyzyjności treści każdej z obowiązkowych pozycji wymienionych w art. 31 ust. 6 rozporządzenia nr 1907/2006, tak aby powstałe karty charakterystyki umożliwiły użytkownikom podjęcie niezbędnych środków dotyczących ochrony zdrowia ludzkiego i bezpieczeństwa w miejscu pracy oraz ochrony środowiska.
- 26 Zdaniem skarżących identyfikacja boranów jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, wynikająca z procedury przewidzianej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi nową informację dotyczącą rubryk 2 (identyfikacja zagrożeń) i 15 (informacje dotyczące przepisów prawnych) z art. 31 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia.

- 27 W odniesieniu do rubryki 2 (identyfikacja niebezpieczeństw), zgodnie z pkt 2 załącznika II do rozporządzenia nr 1907/2006 należy podać w tym miejscu klasyfikację substancji, która wynika z zastosowania zasad klasyfikacji zawartych w dyrektywie 67/548. Należy wskazać wyraźnie i zwięźle zagrożenia, które substancja przedstawia dla człowieka i środowiska.
- 28 W niniejszej sprawie identyfikacja boranów jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, wynikająca z procedury przewidzianej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006 nie dotyczy klasyfikacji tych substancji zgodnie z dyrektywą 67/548. Ta identyfikacja została dokonana z tego powodu, że borany spełniały na podstawie art. 57 lit. c) rozporządzenia nr 1907/2006 kryteria klasyfikujące je jako substancje działające szkodliwie na rozrodczość kategorii 2 zgodnie z dyrektywą 67/548. Tymczasem okoliczność, iż borany spełniały te kryteria, została już ustalona w załączniku I do dyrektywy 67/548, zmienionej dyrektywą 2008/58, a następnie w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008, zmienionego rozporządzeniem nr 790/2009 (zob. pkt 3–5 powyżej). Zgodnie z art. 59 ust. 3 rozporządzenia nr 1907/2006 zainteresowane państwa członkowskie w ich dokumentacjach przekazanych ECHA w dniu 8 marca 2010 r. odniosły się do włączenia boranów do części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008 (zob. pkt 6, 7 powyżej).
- 29 Nie ulega wątpliwości, że w momencie opublikowania zaskarżonej decyzji, czyli w dniu 18 czerwca 2010 r. skarżące nie podlegały obowiązkowo klasyfikacji boranów. Wraz bowiem z wejściem w życie w dniu 20 stycznia 2009 r. rozporządzenia nr 1272/2008 załącznik I do dyrektywy 67/548 obejmujący borany został uchylony, a obowiązek klasyfikacji boranów zgodnie ze zharmonizowanymi klasyfikacjami zdefiniowanymi w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008, zmienionego rozporządzeniem nr 790/2009 nie miał zastosowania, ponieważ art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 790/2009 określał datę 1 grudnia 2010 r. jako punkt wyjścia w tym zakresie.
- 30 Jednakże zagrożenia, które doprowadziły do klasyfikacji boranów, zostały w sposób wystarczający pod względem prawnym zdefiniowane w momencie opublikowania zaskarżonej decyzji. Po pierwsze, dla wszystkich zainteresowanych stron było

oczywiste, że zagrożenia te nie zniknęły w wyniku zwykłego uchylecia załącznika I do dyrektywy 67/548, którego treść miała być przeniesiona do części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008. Po drugie, wraz z wejściem w życie w dniu 25 września 2009 r. rozporządzenia nr 790/2009 klasyfikacja boranów jako substancji działających szkodliwie na rozrodczość kategorii 2 została powtórzona w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008. Fakt, że klasyfikacje te nie musiały być obowiązkowo stosowane przed dniem 1 grudnia 2010 r., nie podważa prawnego istnienia stwierdzenia, że kryteria klasyfikacji były spełnione od momentu wejścia w życie rozporządzenia nr 790/2009. Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia nr 790/2009 jedynie odracza do dnia 1 grudnia 2010 r. obowiązki prawne wynikające z tych klasyfikacji na mocy rozporządzenia nr 1272/2008, zmienionego przez rozporządzenie nr 790/2009. To stwierdzenie jest poparte okolicznością, że z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 790/2009 wynika, iż zharmonizowane klasyfikacje części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008, zmienionego rozporządzeniem nr 790/2009, mogły być stosowane przed dniem 1 grudnia 2010 r.

³¹ Z powyższego wynika, że identyfikacja boranów jako substancji wzbudających szczególnie duże obawy nie zawierała nowej informacji dotyczącej niebezpiecznych właściwości tych substancji, lecz była wynikiem procedury identyfikacji przewidzianej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006. Zaskarżona decyzja nie dostarczyła zatem żadnych nowych informacji w kwestii identyfikacji zagrożeń w rozumieniu rubryki 2 z art. 31 ust. 6 rozporządzenia nr 1907/2006.

³² Co się tyczy rubryki 15 (informacje dotyczące przepisów prawnych) z art. 31 ust. 6 rozporządzenia nr 1907/2006, należy podkreślić, że zgodnie z pkt 15 załącznika II do tego rozporządzenia, jeżeli substancja objęta kartą charakterystyki podlega przepisom szczególnym w zakresie ochrony ludzi lub środowiska na poziomie Unii na przykład zezwoleniom wydanym na mocy tytułu VII lub ograniczeniom obowiązującym na mocy tytułu VIII tego rozporządzenia, przepisy te powinny zostać określone w zakresie, w jakim jest to możliwe.

- 33 W tym względzie należy po pierwsze stwierdzić, że o ile nie ulega wątpliwości, że identyfikacja substancji jako wzbudzającej szczególnie duże obawy, wynikająca z procedury określonej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006 może prowadzić do powstania obowiązków przekazania informacji ciążyących na podmiotach gospodarczych, o tyle nie oznacza to, że dana substancja objęta jest szczególnym systemem, w wyniku czego byłaby ona przedmiotem przepisów szczególnych. Wspomniana identyfikacja nie ma natomiast wpływu na wprowadzenie do obrotu i stosowanie substancji.
- 34 Po drugie, w odniesieniu do procedury zezwoleń przewidzianej w tytule VII rozporządzenia nr 1907/2006 i ograniczeń nałożonych na podstawie tytułu VIII tego rozporządzenia pkt 15 załącznika II do tego rozporządzenia podaje jako jedyne przykłady objęte stosowaniem tego przepisu wydane zezwolenia i ograniczenia. Ponieważ identyfikacja substancji jako wzbudzającej szczególnie duże obawy, wynikająca z procedury określonej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006 nie dotyczy ograniczeń nałożonych na podstawie tytułu VIII omawianego rozporządzenia, lecz stanowi część procedury zezwoleń przewidzianej w tytule VII tego rozporządzenia, wymienienie ograniczeń w pkt 15 załącznika II do rozporządzenia nr 1907/2006 nie oznacza, że identyfikacja, o której mowa, objęta jest zakresem rubryki 15 z art. 31 ust. 6 omawianego rozporządzenia.
- 35 W odniesieniu do wydanych zezwoleń z tytułu VII omawianego rozporządzenia wynika, że są to zezwolenia wydane na mocy art. 60 tego rozporządzenia, które stanowią część późniejszego etapu procedury zezwoleń (art. 60–64 tego rozporządzenia). Wnioski o udzielenie tych zezwoleń są składane do ECHA na podstawie art. 62 ust. 1 tego rozporządzenia w odniesieniu do jednego lub kilku zastosowań substancji, której wprowadzenie do obrotu jest zakazane ze względu na jej włączenie do załącznika XIV do omawianego rozporządzenia. Należy stwierdzić, że w odniesieniu do procedury zezwoleń przewidzianej w tytule VII rozporządzenia nr 1907/2006 identyfikacja substancji jako wzbudzającej szczególnie duże obawy, wynikająca z procedury określonej w art. 59 tego rozporządzenia nie została wyraźnie wymieniona przez prawodawcę w pkt 15 załącznika II do tego rozporządzenia. O ile nie ulega wątpliwości, że zezwolenia udzielane na podstawie tytułu VII tego rozporządzenia zostały wymienione wyłącznie tytułem przykładu, o tyle nie umniejsza to faktu, że wzmianka ta jest jedyną,

która dotyczy procedury zezwoleń na mocy tytułu VII rozporządzenia nr 1907/2006. O ile nie jest wykluczone, że rubryki 15 karty charakterystyki dotyczą inne przepisy szczególne w zakresie ochrony ludzi i środowiska na poziomie Unii, co do procedury zezwoleń przewidzianej w tytule VII rozporządzenia nr 1907/2006 stwierdzenie to wspiera także fakt, że jedynie zezwolenia objęte są zakresem zastosowania tej rubryki. Wniosek ten potwierdza okoliczność, że art. 31 ust. 9 lit. b) wspomnianego rozporządzenia stanowi, iż karta charakterystyki powinna być aktualizowana w przypadku udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia.

- 36 Z powyższego wynika, że ze względu na identyfikację substancji jako wzbudzającej szczególnie duże obawy, wynikającą z procedury przewidzianej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006, substancja nie jest przedmiotem przepisów szczególnych w zakresie ochrony ludzi i środowiska na poziomie Unii w rozumieniu pkt 15 załącznika II do wspomnianego rozporządzenia.
- 37 W świetle powyższych rozważań identyfikacja boranów jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, wynikająca z procedury określonej w art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006 nie stanowiła nowych informacji, które mogą mieć wpływ na środki kontroli ryzyka, ani nowych informacji o zagrożeniach w rozumieniu art. 31 ust. 9 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006, tak że skarżące nie miały obowiązku uaktualnienia karty charakterystyki. W konsekwencji zaskarżona decyzja nie wywiera bezpośrednich skutków na sytuację prawną skarżących ze względu na przewidziany w tym przepisie obowiązek.
- 38 W drugiej kolejności, w odniesieniu do argumentacji skarżących, w myśl której zaskarżona decyzja dotyczy ich bezpośrednio, ze względu na to, że art. 34 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006 wpływa na ich sytuację prawną, należy podkreślić że zgodnie z nim każdy uczestnik łańcucha dostaw substancji powinien przekazać uczestnikowi lub dystrybutorowi stanowiącemu poprzednie ogniwo łańcucha dostaw nowe informacje dotyczące niebezpiecznych właściwości, bez względu na zastosowania, których dotyczą.

39 W tym względzie należy po pierwsze stwierdzić, że w przeciwieństwie do tego, co twierdzą skarżące, przepis ten nie prowadzi do powstania obowiązków przekazywania przez skarżące informacji ich klientom. Artykuł 34 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006 mówi bowiem o obowiązku przekazywania informacji uczestnikom lub dystrybutorom stanowiącym poprzednie ogniwo łańcucha dostaw a nie następne ogniwo w tym łańcuchu. Po drugie, ponieważ identyfikacja boranów jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy przez zaskarżoną decyzję nie zawierała nowych informacji dotyczących niebezpiecznych właściwości tych substancji (zob. pkt 27–31 powyżej), na skarżących nie spoczywał obowiązek przekazywania informacji, o którym mowa w art. 34 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006. Wynika z tego, że zaskarżona decyzja również nie wywiera bezpośrednich skutków na sytuację prawną skarżących ze względu na przewidziany w tym przepisie obowiązek.

40 W trzeciej kolejności, w odniesieniu do argumentacji skarżących, w myśl której z uwagi na wdrożone przez państwa członkowskie sankcje karne w przypadku naruszenia obowiązków nałożonych rozporządzeniem nr 1907/2006 dalsi konsumenci powinni zostać poinformowani o identyfikacji, co pomoże im uświadomić sobie ich obowiązki wynikające z art. 7 ust. 2 i art. 33 tego rozporządzenia, jest bezsporne, że przepisy te nie dotyczą skarżących, ponieważ nie posiadają one statusu producenta czy importera wyrobów ani dostawcy wyrobu, zdefiniowanych w art. 3 pkt 4, 11 i 33 tego rozporządzenia. Obowiązki przewidziane w art. 7 ust. 2 i art. 33 omawianego rozporządzenia są zatem wyraźnie w stanie objąć jedynie klientów skarżących w zakresie, w jakim ci ostatni są producentami lub importerami wyrobów lub dostawcami wyrobu. Nie ulega wątpliwości, że motyw 18 i art. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 podkreślają odpowiedzialność za zarządzanie ryzykiem związanym z substancjami spoczywającą na producentach, importerach i dalszych użytkownikach tych substancji. Jednakże rozporządzenie nr 1907/2006 ustanawia szczegółowy system obowiązków, którego nie można rozszerzyć poprzez odwołanie się do zawartych w omawianych przepisach względów ogólnych.

41 W czwartej kolejności, w odniesieniu do argumentacji skarżących, w myśl której zaskarżona decyzja dotyczy ich bezpośrednio, ponieważ decyzja ta wywiera wpływ na ich sytuację materialną, należy podkreślić, że sama okoliczność, że dany akt jest

w stanie wywrzeć wpływ na sytuację materialną skarżącego, nie wystarcza, aby stwierdzić, że akt ten dotyczy go bezpośrednio. Jedynie istnienie szczególnych okoliczności może upoważnić podmiot prawa, twierdzący, że akt ten ma wpływ na jego pozycję na rynku, do wniesienia skargi na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE (wyrok Trybunału z dnia 10 grudnia 1969 r. w sprawach połączonych 10/68 i 18/68 Eridania i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 459, pkt 7; postanowienie Sądu z dnia 18 lutego 1998 r. w sprawie T-189/97 Comité d'entreprise de la Société française de production i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-335, pkt 48). W niniejszej sprawie, ponieważ skarżące podniosły jedynie, że ich klienci będą niechętni do dalszego zakupu produktów figurujących na liście substancji kandydackich, nie dowiodły istnienia takich szczególnych okoliczności.

- 42 W związku z powyższym należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie wywiera bezpośrednich skutków na sytuację prawną skarżących. Z uwagi na to, że pierwsze kryterium bezpośredniego oddziaływania nie zostało spełnione, zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących bezpośrednio.
- 43 W konsekwencji należy uwzględnić niniejszy zarzut niedopuszczalności, a skargę odrzucić jako niedopuszczalną bez konieczności badania drugiego zarzutu niedopuszczalności wysuniętego przez ECHA.

W przedmiocie kosztów

- 44 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponadto zgodnie z art. 87 § 4 instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

45 Ponieważ skarżące przegrały sprawę, pokrywają one własne koszty oraz zgodnie z żądaniami ECHA koszty przez ECHA poniesione. Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **Etimine SA i AB Etiproducts Oy pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).**
- 3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 21 września 2011 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
A. Dittrich

II - 6628